

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
จอมผีดิบ
มันตรัย

1

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอัฐิกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอัฐิกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่าน ทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้ง สำคัญในครั้งนี้ เพชรพระอุมา ฉบับอัฐิก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปกริยา เคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือ แม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ ผีนางงาไม้ สิ่งเร้นลับ- ลึกลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่าง ๆ อย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสานเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประดัง คัด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับ วางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีภักสัตว์หนองน้ำแห่งย่นเนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทาง บุกทะลุขั้วมหุเบหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสู่ชั้นไปตามลายแทงของมัจฉาหารา โดยมีจอมพรานรพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นคนนำทาง

รพินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าว ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉะชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเก็ด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ชนเอาอาวุธยุทธโปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไส่ล่าไ้กุดเสือลายพาดกลอน ไ้แห้ว ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิง มหิงสาควายป่า กระตัง หมู หมาใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝีมือดที่ออกมาดุเดือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลังของ

มัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทนคร และไดโนเสาร์
ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ
หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเสน่ห์ ผู้ที่จะมา
ทำให้ดาร์วิน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิษรักและ
แรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะนี่คือวรรณกรรมไทยยอดนิยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน
ตั้งแต่บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับการอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมเป็น *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่านวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กขาย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ.2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हररा จวบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อสารของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงซายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ใ้เง้าดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไฟ

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยัง
ไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง...
ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของ

พนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชร
พระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่ง
มีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท
ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรใน
อดีตกาลนานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซีกส่วนที่มนุษย์ยังไม่
อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิญญาณศาสตร์ วิทยาศาสตร์
ไสยศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม
มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว
ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและปาว ระหว่างมนุษย์กับ
สัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมด
ทุกสรรพชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชร
พระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์
กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็น
ภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ
เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบของ
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่อง หลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคูณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวารাত্রี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญนิยาย นวนิยาย แนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนั้นาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผลสืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง ‘จุฬาทรีคูณ’ นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากนี้เรื่อง ‘จุฬาทรีคูณ’ จินตนิยายเรื่อง ‘ศิวราตรี’ ของ ‘พนมเทียน’ ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ ‘สกลวรรณ’ นำ ‘ศิวราตรี’ มาเขียนเป็นร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงามแห่งภาษาร้อยแก้วของ ‘พนมเทียน’ เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ ‘พนมเทียน’ มิได้เพียงแต่พาผู้อ่านเข้าไปสู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่างพินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรมอย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก ‘พนมเทียน’ ได้สร้างสรรค์ผลงานทางวรรณศิลป์ทั้งงดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

ศบอ.ย.บ

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสันชาติवासนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้ก็ชาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมอง แนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดศีลธรรมของความเป็นมนุษย์ธรรม เป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษย์ธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะเป็นยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็
เสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของมนุษย์
ก็จะเป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ชั้นต่ำ
เสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็น
อันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรม
จะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรม
ติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี
“ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่า
เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะ
สะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้า
เขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่
ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิด
ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก
ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้น
ก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

ครุฑสยาม

พรานใหญ่ก็ตรึมฝิปากเบา ๆ หันไปมองหน้าบุญคำอีกครั้ง แกกำลังจ้องเงียบ ๆ มาที่เขาด้วยสีหน้าอันปราศจากสีเลือดอยู่ เช่นเดิม เขากวาดตามองขึ้นไปยังส่วนสูงตระหง่านของ กิ่งก้านสาขาที่ดกไปด้วยใบราวกับจะเป็นพุ่มฉัตรมหากษัตริย์ มีต้นไม้อื่นขนาดย่อม ๆ และเป็นเถาวัลย์ขึ้นแข่งอยู่ใกล้เคียง ประหนึ่งบริวาร แล้วบังเกิดอาการขนลุกเกรียวด้วยสัมผัส ประหลาด ๆ หันมาฝืนยิ้มให้ตาพรานเฒ่าพาลงเฝ้ามือไปแตะ ของเหลวสีแดงคล้ำที่ไหลซ้นเป็นทางลงมานั้นมาขยี้ดมดู

“โธ่! ก็ยางตะเคียนนั่นแหละ บุญคำ”

“นายเคยเห็นยางตะเคียนหรือว่ายางต้นไม้อื่นชนิดไหน มาก่อนหรือที่แดงเถือกเป็นสีเลือดแบบนี้”

บุญคำแย้งแผ่วต่ำ

จอมพรานปาดนิ้วเช็ดกับยางไม้อันมีลักษณะเหมือน เลือดสดนั้นอีกครั้ง ส่งไปให้บุญคำดม พร้อมกับกล่าวเรียบ ๆ ว่า

“บอยไปที่ยางไม้มันมีสีแดงแบบนี้ มันแล้วแต่ชนิดและ
สิ่งแวดล้อมของลำต้นมันโดยเฉพาะ กลิ่นมันก็บอกอยู่แล้วว่า
เป็นยางไม้ เลือดแลดที่ไหนกัน”

บุญคำก้มลงดมมือเขา ทำจมูกฟุดฟิด แล้วเหลือบตาขึ้น
มองสบ

“นายดมว่าเป็นยางไม้ แต่บุญคำก็ดมดูว่ามันมีกลิ่น
คาวเลือดอยู่นั่นเอง”

เสียงของแกเกือบเป็นกระซิบ

“เหลวไหลน่า บุญคำ!”

เขาทำเสียงดู แล้วตบไหล่โดยแรง

“ไป! กลับกันเถอะ ไม่มีอะไรหรอก”

พยักหน้ารั้งแขนบุญคำออกเดินผละออกจากโคน
ตะเคียนใหญ่ต้นนั้น เสียงบุญคำพึมพำอะไรอยู่ในคอฟังไม่ได้-
ศัพท์ รพินทร์เอาแขนข้างหนึ่งกอดคอเดินเคียงคู่มาด้วยกัน
อย่างปลอบขวัญ กล่าวต่อมาว่า

“ส่งอะไรหน่อย บุญคำ”

“นายจะส่งอะไร?”

“เฉยๆ เจ็บๆ เสีย อย่าเอาเรื่องนี้ไปพูดให้พวกเราคคนใด ฟังทั้งสิ้น ประเดี๋ยวจะขวัญเสียเสียเปล่าๆ เชื้อฉันเถอะ รับรองว่าไม่มีอะไร แล้วบุญคำก็ลืมเสียด้วย อย่ามัวแต่กังวลอยู่เลย”

“เฉยๆ ก็ได้ นาย แต่ไอ้เรื่องไม่ให้คิดนี่เห็นจะไม่ไหว คินนี้ เรายังนอนพักกันอยู่ที่นี่เสียด้วย ถ้าลำพังบุญคำคนเดียว เห็นเข้าแบบนี้นุญคำห่อแน่นแล้ว ไม่อยู่แถวนี้ต่อไปอีกหรอก”

“เอ๊ะ! ไหนว่าเราก็คิษย์มีครูเหมือนกันไม่ใช่รึ?”

เขาถามย่ำๆ เจตนาจะชวนพูดขบขันเป็นการปลอบใจแก่ แต่บุญคำไม่เข้าใจ สิ้นหน้าเป็นทุกข์

“ใช้หรอ กนาย คิษย์มีครู แต่ครูคือพ่อของบุญคำเอง ก็ไม่เคยให้วิชาอะไรบุญคำไว้ให้ลองฤทธิ์กับตะเคียนยักษ์แบบนี้ บุญคำปราบได้แต่ผีตายโหง ผีโป่งผีป่า แต่นางตะเคียนมันคนละ

อย่างกัน บทแม่จะเขียนขึ้นมาแล้วละก็ สิบหมอผีก็เอาไม่อยู่ เราไประรานเขาเข้าก่อน พวกเราทำผิดเองหนาย”

“ก็ทำไม่บุญคำไม่ทำพิธีบอกกล่าวขอขมาเขาเสียละ พวกเราไม่ได้มีเจตนา”

จอมพรานพูดยิ้มๆ

แกสั่นหน้าอย่างลำบากใจ

“บุญคำก็นึกบนบานขอขมาอยู่ในใจแล้ว แต่กลัวว่าจะไม่รับ นายเชื้ออะไรมบุญคำสักหน่อยได้ไหมละ บุญคำไม่ได้เป็นตัวต้นเหตุแล้วก็ได้ไม่ได้เป็นหัวหน้าของทุกคน”

“จะให้ทำยังไง?”

“บุญคำจะปลุกศาลขึ้นที่โคนต้นเดี๋ยวนี้อ แล้วนายไปลากคอ ไอ้แฉงชาย เชิญนายใหญ่ซึ่งเป็นนายของเราทั้งหมด ให้แฉงชาย กับนายใหญ่จตุรบุขอขมาเขาเสียทีนี้”

รพินทร์หัวเราะเบาๆ “อย่าให้มันเกี่ยวข้องไปถึงนายใหญ่ ดีกว่า เขาไม่เชื่อด้วยหรอก ขึ้นไปนะให้เขาทำอย่างนั้น เขาจะหาว่าเราสองคนบ้าเสียเปล่าๆ เหอะน่า เจยเสียเถอะ”

“แปลว่านายไม่เชื่อบุญคำรึนี้?”

“ฉันไม่เคยขัดอะไรบุญคำนะ เราอยู่ด้วยกันมานาน เราเผชิญอะไรต่ออะไรร่วมกันสารพัด และในวินาทีคับขันขีดสุด ฉันก็พาตัวเองและบุญคำให้รอดมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน บุญคำ เชื่อฉันบ้างดีกว่า ลำพังฉันเองจะเอาอย่างไรก็เอากัน แต่เรามี นายมาด้วย เขาเป็นคนเมืองหลวง คนสมัยใหม่ จะไม่มีวันเข้าใจอะไรได้อย่างเราหรอก สำหรับบุญคำนั้นพลาดพลั้งอย่างใดลงไปก็ยังไม่เป็นไร เพราะเขาอภัยให้บุญคำได้ แต่สำหรับฉัน เขาจะดูหมิ่นและหมดความไว้วางใจลงไปทันที มันเป็นไปได้ ในการที่ฉันจะไปบอกให้เขามากราบไหว้ฉันไหม เขาจะหัวเราะเยาะเอา”

บุญคำพยักหน้าอย่างเข้าใจ แล้วถอนใจเฮือก

“ถ้าฉันก็ตามใจนายเถอะ ค็นนี่เป็นหน้าขมละ นายเตรียมตัวไว้ได้ ผิดจากบุญคำพูด ยอมให้กุดหัวเลย”

“เถอะนา มันจะเกิดอะไรขึ้นทำนองไหน ก็ให้มันเกิดขึ้น เสียก่อน ค่อยแก้ไขทีหลัง”

“ลำพียงนายนะ เห็นจะไม่กระไรหรอก บุญคำรู้ว่านาย มีอะไรดีอยู่อยู่ในตัวสารพัด แต่คนอื่นๆนี่สิจะลำบาก”

“ฉันก็ไม่ได้มีดีอะไรอย่างบุญคำว่านั้นหรอก แต่รับรองว่า หมอผีอย่างบุญคำเอง ถ้ามีผีตัวไหนมันเอี้ยน ฉันก็เคย ไล่ออกมาเสียหลายครั้งแล้ว”

“ใช้สิ! นายเล่นต๋อยบุญคำจนสลบเหมือดไป บางทีก็เล่น เอาไฟจากแบตเตอรี่รถยนต์มาซื้อต๋อยบุญคำ ถึงผีมันไม่ยอมออก บุญคำก็ต้องไล่ให้มันออกไปเอง เพราะทนไม่ไหว ผีมันกลัวนาย อีต่อนี้แหละ”

“รีบไปกันเถอะ คำแล้ว เดี่ยวพวกเราจะสงสัย”

เขาตัดบทและเร่งฝีเท้าขึ้น

ทั้งสองกลับมาถึงบริเวณแคมป์ก็กำลังพอดี ทุกคนกำลัง ชุมนุมเตรียมกินอาหารเย็นอยู่ริมกองไฟ เชษฐากับไชยยันต์ ร้องทักมา

“ไปไหนกันมา รพินทร์ เห็นเสียบอกว่า คุณกับบุญคำ
พากันเดินข้ามไปฝั่งโน้น”

“เดินตรงอะไรเล่นๆนั้นเองครับ”

เขาตอบเรียบๆแล้วจึงไปทางมาเรียบอย่างแปลกตา
ที่เห็นหล่นตัดผมสั้น หน้าตาเปลี่ยนไป

“อ้าว! นั่นใครกลั่นผมให้ล่ะ?”

พรานใหญ่ถามพรรคพวกลอยๆขึ้นเป็นภาษาไทยกันเอง
ทำหน้าตื่นมองไปทางเซษฐากับไชยยันต์ อดีตนายทหารหนุ่ม
หัวเราะ

“ไม่มีใครจับกลั่นหรอก เจ้าตัวมาอ่อนวอนให้เซษฐา
ช่วยตัวเอง คงจะรู้สึกว่ารำคาญและเห็นตัวอย่างจากน้อยเข้า
กระมัง แต่ก็เหมาะแล้ว”

เจ้าตัวที่ถูกกล่าวถึง แม้จะฟังไม่รู้เรื่อง ก็พอจะรู้ว่าคงมี
การพูดอะไรพาดพิงถึงทรงผมของตน ยกมือขึ้นลูบหัว หันไป
กระซิบถามอะไรดาริน แล้วมองไปทางพรานใหญ่ ยิ้มจืดๆ
เศร้าๆอยู่เช่นเดิม

“ฉันดูเป็นยังงัยบ้าง ไพรวัลย์?”

“สวยขึ้น!”

เขาตอบสั้น ๆ ยิ้มให้ มาเรียมีแววตาฉงน พึมพำอยู่ในลำคอแต่ไม่กล่าวเช่นไรอีก

ระหว่างที่นั่งรวมกลุ่มรับประทานอาหารและสนทนากัน รพินทร์สังเกตเห็นราชสกุลสาวมีอาการเจี๊ยบขี้นมซึม ๆ ไปอย่างผิดปกติ นัยน์ตาเหม่อเลื้อนลอยเหมือนคนที่ตกอยู่ในห้วงภวังค์ คนอื่น ๆ มารู้สึกในความผิดปกตินั้นต่อเมื่ออยู่ไม่อยู่หล่อนก็โงกพุบลงไปกับพื้นตรงหน้าเฉย ๆ

“น้อย! เป็นอะไรไป!!”

มาเรียร้องลั่น หล่อนเห็นเป็นคนแรกเพราะนั่งอยู่ใกล้ที่สุด ถลันเข้าประคองพลิกร่างของ ม.ร.ว.สาวให้นอนพาดตกพร้อมทั้งประคองใบหน้าเขย่าเรียกถี่ ๆ เชษฐากับไชยยันต์จ้องตะลึงแล้วปราดตรงเข้าไปโดยเร็ว ในขณะที่พรานใหญ่ถลันพรวดขึ้นยืนด้วยความตกใจ

ทุกคนเห็นสีหน้าของดารินซีดเผือด ลมหายใจราวๆ ดวงตาทั้งสองปิดสนิท พี่ชายกับเพื่อนหนุ่มช่วยกันจับตัวสำรวจ และร้องเรียกชื่อถี่ๆ ชุลมุนแก๊วกันอยู่จิตใจใหญ่ หล่อนจึงลืมตา สว่างโพล่งขึ้น พยายามยันตัวลุกขึ้นนั่ง เหลียวไปรอบๆ กาย

“เฮ้ะ นี่ นี่ฉันเป็นอะไรไป?”

หล่อนร้องถามขึ้นแผ่วเบาเสียงแทบไม่ผ่านลำคอออกมา ท่ามกลางทุกสายตาที่จ้องมาอย่างกระวนกระวายเป็นห่วง

“อยู่! ไม่อยู่! เธอก็ฟุบไปเฉยๆ นั่นแหละ รู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง น้อย!”

มาเรียละล้าละลักถาม เต็มไปด้วยความตื่นตระหนก โอบกอดไว้แน่น นักมานุษยวิทยาสาวตกอยู่ในภาวะมีนงง หน้ายังซีดอยู่เช่นนั้น

“เธอ? ฉันไม่รู้สีกตัวเลย บางทีฉันอาจเป็นลมไปก็ได้”

“มีอะไรผิดปกติน้อย? รู้สึกไม่สบายหรือเปล่า?”

พี่ชายถามโดยเร็ว สีหน้ากังวล คิ้วขมวดมือน้องสาวไปกุม เขารู้สึกว่ามือของหล่อนเย็นซีด ดารินนิ่งงันไปครู่ หายใจยาวๆ

เหมือนจะพยายามสำรวจตัวเองให้แน่ชัด ไชยยันต์เอามือมาแตะที่หน้าผากแล้วก็พึมพำว่า

“เอ๊ะ! ตัวก็ไม่ร้อน ไม่มีไข้ กรากกรำมาก อาจเป็นลมไปเฉยๆก็ได้ ตอนนี้เธอรู้สึกยังไงบ้างล่ะ?”

หญิงสาวสันติริษะ

“ก็ไม่รู้รู้สึกตัวว่าเป็นอะไรนักหรอก เพียงแต่ใจมันหวิวๆ ยังไงบอกไม่ถูกเท่านั้น ไข้แล้ว ฉันเพิ่งแค่เป็นลมไปชั่วขณะเท่านั้น”

“ปวดหัว ตะครันตะครอหรือเปล่า? ในท้องล่ะ รู้สึกว่ามีอาการประเภทผิดปกติหรือมีอะไรเป็นพิเศษบ้างไหม?”

เซษฐาชักอย่างร้อนใจ พยายามลูบคลำไปตามตัวน้องสาว

“ไม่หรอกค่ะพี่ใหญ่ แค่มึนๆ งงๆ หน้าหัวเท่านั้น เมื่อสักครู่นี้มันวูบไปเฉยๆ”

“ไปนอนเถอะน้อย เธอกำลังจะไม่สบาย ฉันพาเธอไปเอง”

มาเรียกระซิบ แล้วประคองเพื่อนสาวขึ้นยืน เชษฐากับ ไชยยันต์ก็เห็นพ้องด้วย พวกมันเดินตามเข้าไปส่งยังที่พักนอน รพินทร์ยังยืนนิ่งอยู่ที่เดิมครู่ใหญ่ ไชยยันต์ก็โผล่กลับออกมา เพียงคนเดียวด้วยใบหน้าเคร่งขรึม

“ชมอยู่หยกๆว่ากระดูกแข็งมาก มาอีคืนนี้โดนเข้าตัวเอง แล้วยังไง คุณหมอดาริน”

ไชยยันต์กล่าวพร้อมกับโคลงหัว

“อาการเป็นไบบ้างครับ?” พรานใหญ่ถามอย่างเป็นห่วง

อดีตนายทหารหนุ่มขมวดคิ้วยุ่ง แล้วหัวเราะเบาๆ

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน เขาเป็นหมอด้วยตนเอง น่าจะรู้ดีกว่า ตัวเป็นอะไรแค่ไหน แต่สังเกตดูก็ไม่เห็นมีไข้หรืออาการ หนักหนาอะไรนัก นอกจากหมดแรงอ่อนกำลังไปเฉยๆ บ่นว่า เพลีย อยากนอน เห็นหายากินเอง แล้วก็นอนห่มผ้าหลับตานิ่ง ไปแล้ว ถามอะไรก็ไม่พูด ได้แต่สั่นหัว เมย์กับเชษฐากำลังนั่งดู อยู่”

“บางทีให้นอนพักเสีย อาการจะดีขึ้นกระมังครับ”

เขาพูดเหมือนจะกล่าวกับตนเอง

“ผมก็ว่ายังนั่นแหละ หมอก็อมมอเถอะ ไม่กระดุกเหล็กไปได้เท่าไรนักหรอก สมบุกสมบันเข้ามาๆก็มีโอกาสจะเจ็บไข้ได้ป่วยเหมือนคนธรรมดาได้เหมือนกัน โชคดีหน่อยที่ผลัดกันเป็นเมื่อคืนนี้เมย์ทำท่าจะแย่ มาคืนนี้เมย์หายดีแล้ว คุณหมอดารินม้วนเสื่อไปเสียเฉยๆ เมื่อตอนกลางวันก็เห็นยังแข็งแรงดีอยู่แท้ๆ เฮ้อ! นี่ขึ้นเป็นอะไรมาก พรุ่งนี้ก็ต้องเดินทางต่อกันเท่านั้นเอง”

“เธอก็พูดอยู่เมื่อคืนนี้เองว่า ถ้าเธอเป็นอะไรลงไปใครจะช่วยได้ มาคืนนี้เป็นเข้าจริงๆ เธอทานยาแล้วหรือครับ?”

“ไม่ต้องห่วงหรอกเรื่องนั้น เขาจัดการกับตัวเองเรียบร้อยแล้ว เมย์ก็ดูท่าจะเป็นพยาบาลที่ดีที่สุด ไม่มีอะไรกังวล เขาผลัดกันดูแล ผมก็ว่าน้อยคงไม่เป็นอะไรมาก ท่าทางอยากนอนพักอย่างเดียวเท่านั้น ตัวเขาเองก็ยืนยันว่าไม่เป็นอะไร ขออย่าให้พวกเราห่วง”

นั่งสูบบุหรี่ ตุ่มกาแฟ สนทนากับพรานใหญ่อีกครู่ใหญ่
ไชยยันต์ก็กลับเข้าไปนอน ส่วนเชษฐากับมาเรีย ตั้งแต่เข้าไปส่ง
ดารินแล้วก็ไม่ได้กลับออกมาอีก คงจะเข้านอนกันตั้งแต่ตอนนั้น

รพีินทร์ตรวจตราดูแลความเรียบร้อยของบริเวณทั้งหมด
แล้วเอนตัวลงนอนข้างๆบุญคำซึ่งนอนลืมหูลงอยู่

“นายหญิงเป็นอะไรไป?”

เสียงแกลกระซิบถามเบาๆ

“เป็นลมชนิดเหนื่อยเท่านั้น นอนกันเถอะบุญคำ พรุ่งนี้เรา
จะออกเดินทางแล้ว”

“ผมได้ยิมนายสั่งให้ไอ้พวกนั้นนอนกันหมดทุกคน ไม่มี
ใครอยู่ยามเลยคืนนี้”

น้ำเสียงของบุญคำแฝงกังวลเต็มเปี่ยม

“ใช่! ไม่จำเป็น ระยะเวลาที่เราไม่ได้อยู่ในเขตอันตรายจนถึงกับจะต้องมียามคอยเฝ้า ทุกคนต้องนอนเพื่อเอาแรงไว้แบกหามพຼ່งนี้”

“บุญคำถูกถูกละแล้ว มันจะไม่เหมาะนานาย...”

รพินทร์จຸปากเบาๆ

“อยากจะตื่นก็ตื่นอยู่คนเดียวเถอะ ฉันสั่งให้พวกนั้นมันนอนกันหมดทุกคน ฉันเองก็กำลังจะนอนอยู่เดี๋ยวนี้อแล้วง่วงเต็มทีแล้ว อย่ามาชวนพຼตอะไรอีก”

ว่าแล้วเขาก็พลิกนอนตะแคงหันหลังให้เสีย ตาพรานเผ่าบ่นอะไรพึมพำอยู่ในลำคอ แล้วชั่วอึดใจเดียว เขายังไม่ทันจะหลับเสียด้วยซ้ำ ก็ได้ยินเสียงแกรกรนอยู่ครอกๆ

เคลิ้มๆกำลังจะหลับสนิทนั่นเอง เขาก็ต้องสะดุ้งตื่นขึ้นอย่างกะทันหันเพราะใครคนหนึ่งมาเขย่าปลุกทางปลายเท้า พอลืมตาขึ้นก็แลเห็นสว่างป้า พรานต้องสู້ของมาเรีย หน้าซีดตาเหลือกโพลง

“เสื่อ! นาย – ใหญ่มาก สูงเท่ากับม้า!”

เสียงอันสะท้อนนั้นหลุดลอดลำคอสำปามาอย่าง
ยากเย็น

จอมพรานผงกตัวขึ้นนั่งโดยเร็ว ไรเฟิลข้างตัววูบขึ้นมา
อยู่ในมือ อีกมือหนึ่งคว้าไฟฉาย

“มันอยู่ที่ไหน?”

เจ้าต้องสู้อีกอักอยู่ในลำคอ แล้วชี้มือไปทางหมู่โขดหิน
ประชิดแนวละเมาะอันจะเป็นทางลงไปสู่ธารน้ำเบื้องล่าง

“มันโผล่ออกมาจากปากทางนั้น เดินเฉียดพุ่มไม้หายลับ
ไปทางด้านขวา เกิดมาสำปายังไม่เคยเห็นเสื่ออะไรใหญ่
ถึงแค่นี้ หลังมันสูงกว่าก้อนหินนั้นอีก ยาวสัก 5 วาเห็นจะได้...”

รพินทร์จ้องหน้าอันซีดเผือดนั้นอย่างกลางแกลง ลูกขึ้น
ยืนในทันทีนั้น ย่องกริบตรงไปยังตำแหน่งซึ่งสำปาศีบอก
กราดไฟฉายสำรวจไปรอบๆ แล้วตรวจไปตามพื้น สำปาดิน
ตามหลังมาด้วยอาการสะท้อน

“เจ้าเห็นได้อย่างไรสำปา เจ้าไม่ได้นอนหลับหรือ?”

“ช่างปายังไม่ได้นอน ช่างปาน้อยู่ที่โคนต้นไม้โน้นกำลัง
สูบกัญชา”

“ควั่นกัญชามันทำให้เจ้าตาฝาด เสืออะไรจะสูงเท่าม้า
ยาวหัวยาวอย่างเจ้าว่านั่น”

เขาพูดอย่างหัวเสีย กราดไฟไปตามพื้นแล้วพยักหน้า

“ดูเสีย มีร่องรอยอะไรบ้างไหม”

พรานชาวต๋องสูบลีมาโพล่งอยู่เช่นนั้น กลืนน้ำลายลงคอ
แล้วทำหน้าเหยเก

“ช่างปาสาบานได้วามองเห็นจริง ๆ ไม่ได้ตาฝาด
แต่ทำไมมันถึงไม่มีรอยก็ไม่รู้”

“ถ้าเจ้ายังสูบกัญชาอยู่อีก เจ้าจะเห็นอะไรไปได้สารพัด
อย่าง เพราะฉะนั้นเลิกสูบแล้วนอนเสีย”

เขาบอกหัวนง ช่างปายืนอึ้งไปครู่ก็ปฏิบัติตามคำสั่งโดยดี
เดินไปเก็บบ้องกัญชาแล้วล้มตัวลงนอน จอมพรานก็เดินกลับมา
ยังที่ของเขาโดยไม่สนใจอะไรอีก

เขาจะนอนหลับต่อไปอีกนานสักเท่าใดไม่ทราบ
มารู้สึกตัวขึ้นอีกครั้งเพราะเสียงพูดกันพึมพำแซ่ดอยู่รอบกาย
แลไปก็เห็นเกิด เส่ย จัน และกะหยิ่นนั่งล้อมวงพูดอะไรกันอยู่
จนฟังไม่ได้ศัพท์ สีหน้าของแต่ละคนเหล่านั้นแสดงอาการ
ตื่นเต้นตระหนกตกใจ ส่วนบุญคำยังคงนอนกรนครอกอยู่
ตามเดิม

“อะไร ลูกขึ้นมานั่งกันทำไม?”

พรานใหญ่ร้องถามไปเบาๆ จ้องสำรวจสีหน้าอาการ
อันแปลกๆของคนเหล่านั้นทีละคน

“นาย...คีนี่มันยังงៃเสียแล้วละ...”

กะหยิ่นพูดเสียงเครือ ทำหน้าบึ้งยาก

“...กะหยิ่นนอนไม่หลับเลย พอจะหลับลงทีไร เห็นช้าง
มันเล่นเข้ามาจะลงงาเอาทุกที ตัวมันเท่าภูเขา พอลืมตาลุกขึ้น
จะหนี มันก็หายไป พอลงนอนเผลอๆกำลังจะหลับมันก็วิ่งเข้ามา
แทงอีก 5 – 6 ครั้งเห็นจะได้แล้ว กะหยิ่นนอนไม่ได้”

“ผมก็เหมือนกัน นาย...”

จันชิงบอกมากระหืดกระหอบ หน้าเหลือสองนิ้ว

“...ตื่นใหญ่เท่าใบตาล ก้าวลงมาจากยอดป่าโน้น เหยียบบอกผมไว้ จะร้องก็ร้องไม่ออก ดิ้นอยู่เป็นนาน ที่แรกว่าฝัน ที่ไหนได้ ลืมตาขึ้นแล้วก็ยังมองเห็นอยู่ชัด พอร้องเรียกชื่อนายพันปาก ออกมาได้คำเดียว มันก็หตุบหายไป ผมลุกขึ้นนั่ง ไอ้คะหยิ่น ก็วิ่งหน้าตื่นเข้ามา...”

“งูเหลือมตัวเท่าต้นรัง มันกลืนผมเข้าไปครึ่งตัว...”

เกิดสาลักออกมาบ้าง ตกอยู่ในอาการเดียวกับคะหยิ่น และจัน ปากคอสั่นเทา

“แปลกที่สุดเลยนาย ตัวมันเป็นงู แต่หน้าเป็นผู้หญิง ผมตะโกนเรียกให้ช่วย แต่ก็ไม่มีเสียงเหมือนกัน มันขยอกผมเข้าไปเกือบหมดตัวแล้ว ก็พอดีได้ยินเสียงน้ำจันร้องลั่นขึ้น มันก็หายวับไปเฉยๆ ขวัญหนีดีฝ่อหมด ใจยังเต้นตึกๆอยู่นี่”

รพินทร์เฝ้าริมฝีปากแน่น เปลี่ยนสายตาไปจับอยู่ที่เสย ซึ่งนั่งเอามือประสานโปะอยู่กลางหัว หน้าเขียว

“แกะละ เส่ย?”

เส่ยมองสบตาเขา ยิ้มแห้งๆ

“ผมไม่ยากบอกให้นายรู้เลย ตั้งแต่เข้านอนเมื่อหัวค่ำ
นี่แล้ว ผมเห็นอะไรก็ 모르 มันมายืนล้อมปางพักเรารอบด้าน
ไปหมด ยืนสี่ขาบ้าง สองขาบ้าง บางตัวก็หัวไม่มี มันโผล่อยู่ตาม
ก้อนหินตามพุ่มไม้ ฉายไฟไป มันก็หายไปหมด พอดับไฟ
ประเดี๋ยวเดียวออกมาเต็มอีกแล้ว ผมกระซิบบอกไอ้เกิด มันว่า
ผมตาฝ้า ผมก็เลยนึกว่าตัวเองตาฝ้าเหมือนกัน พอลงนอน
หลับตาก็ยิ่งเห็นชัด ผมไม่ได้หลับลงเลยนาย พอตีได้ยินเสียง
ไอ้พวกนี้ตื่นขึ้นมาเลยลุกขึ้นมาบ้าง”

“เหลวไหลกันใหญ่ไอ้พวกนี้ หลับแล้วก็ฝันเลอะเทอะกัน
ไปเองแท้ๆ”

เขาทำเสียงตุตุๆ

“เอ...ผมว่ามันพิกลอยู่นา นาย...”

จันครางอ่อยๆ ขนลุกชันขึ้นที่แขนทั้งสองข้างจนมองเห็น
เป็นตุ่มๆ ได้ถนัด

“ทำไมถึงมาฝันไม่ดีเหมือนกันหมดอย่างนี้ ใครจะนอน
ก็นอนเหอะ ผมไม่นอนแล้ว”

“ผมก็เหมือนกัน นอนไม่ได้ หลับตาที่ไร เห็นงูหัวเป็น
ผู้หญิงเลื้อยเข้ามาหาทุกที”

เกิดพูดโดยเร็ว ห่อไหล่ลงอย่างสยดสยองของพองขน

ก่อนที่พรานใหญ่จะกล่าวเช่นไรต่อไปนั่นเอง ส่างปา
ผู้นอนเอากระสอบลุมหัวอยู่ไม่ห่างออกไปนักก็ตื่นพรวดพราด
ร้องอยู่อีกอัก ตะกุกตะกายทำกิริยาเหมือนจะต่อสู้กับอะไร
สักอย่าง ทุกคนหันขวับไปมองเป็นตาเดียว รพินทร์แผ่นพรวด
ขึ้นยืน กระโจนเข้าไปที่เจ้าพรานต้องสู้โดยเร็ว อีกสี่คนก็วิ่งพรู
ตามเข้ามาด้วย เขากะระชากระสอบป่านที่คลุมหัวส่างปาออก
หัวคอมันขึ้นมาพร้อมกับเขย่าเรียกโดยแรง

“ส่างปา! เป็นอะไรไป!!”

ส่างปายังคงหลับหูหลับตาแน่นอยู่เช่นนั้น แยกเขี้ยว
เหวี่ยงกำปั้นออกไปทั้งซ้ายขวาไม่ยอมลืมหูลืมตาดูโลก ปากก็

สบถผรุสวาทไม่เป็นภาษา รพินทร์สะบัดหลังมือฉาดเข้าให้ที่
ใบหน้าเป็นการปลุกให้ตื่นสติ ร่างของพรานต้องส่อเซถลาไป
ล้มกันกระแทกกับพื้น แล้วลืมตามสว่างโพล่งขึ้น เหลียวไปรอบๆ
คะยິ้นกับจันก็เข้ามาประคองหิ้วแขนขึ้นยืน

“นาย!...”

มันร้องลั่นกระหืดกระหอบออกมาเมื่อมองเห็นหน้า
พรานใหญ่และทุกคนที่แวดล้อมอยู่

“มันไปไหนแล้ว นายมาช่วยส่งปาไว้ได้ยังไง?”

“มันนะอะไร?”

“เสื่อ! ไ้เสื่อใหญ่เท่ามาตัวนั้น! ตัวที่ส่งปาเห็นและบอก
นายเมื่อหัวค่ำ มันย่องเข้ามาตะครุบส่งปา”

จอมพรานยืนอึ้ง ทุกคนก็เงิบกริบ ได้แต่มองหน้ากัน
คงมีแต่เสียงหายใจหอบฮัก...แทบจะไม่ใช่คนของส่งปา
เท่านั้น ในที่สุดเขาก็ฝืนยิ้มให้ เอื้อมมือมาตบแขนพรานต้องส่อ
ร่างเล็ก กล่าวด้วยน้ำเสียงปลอบโยนว่า

“ไม่มีเสื้อตัวไหนมาเตะครุบเจ้าหрок ส่างปา เจ้าผันไปนะ
เอาละ อย่าเพ็งนอนกันเลย มานั่งกินกาแฟกันทางนี้ก่อนดีกว่า”

เขาชวนคนเหล่านั้นเข้ามานั่งรวมกลุ่มอยู่ริมกองไฟกลาง
ซึ่งสุ่มให้ลุกโชติช่วงสว่างขึ้น เสยยกหม้อกาแฟที่ต้มใส่น้ำตาลไว้
เสร็จเรียบร้อยแล้วแต่ตอนหัวค่ำขึ้นตั้งไฟอุ่นรินแจกจ่ายกัน
พวกพรานพื้นเมืองทั้งห้าต่างจับกลุ่มเล่าความผจญอันตราย-
สยของสู้กันฟัง ทุกคนเต็มไปด้วยความพรันพริงระคนพิศวง
เหลือที่จะกล่าว

รพินทร์เองก็พูดอะไรไม่ออก แ่นละ ทำไมเขาจึงจะ
ไม่รู้สึกละในสิ่งอันผิดวิกลซึ่งเกิดขึ้นกับคนของเขาرائبจะนัดกัน
ไว้เช่นนี้ นิมิตรร้ายเหล่านี้ได้อุบัติขึ้นรบกวนคนของเขา
ในลักษณะต่างๆจนไม่สามารถจะหลับนอนได้ ต้องลุกขึ้นมานั่ง
อกสั่นขวัญหาย จะว่าคนใดคนหนึ่งฝันร้ายไปเองเพราะธาตุหรือ
เลือดลมไม่ปกติก็ใช้ที่ เพราะมันเกิดขึ้นพร้อมกันทั้ง 5 คน
ในเวลาเดียวกัน

บุคคลเหล่านี้เขาก็ล้วนรู้จักอุปนิสัยใจคอมาอย่างดีแล้ว
ทั้งสิ้น แต่ละคนขวัญดีและกล้าหาญมั่นคงกันทั้งนั้น ไม่ใช่พวก
ขลาดตาขาวและพวกที่ชอบสร้างมโนภาพอุปาทานขึ้นเอง

เลยไม่ อีกประการหนึ่ง จะว่าพวกนี้คิดเพื่อผันไปเองก็ไม่น่าจะเป็นไปได้ เพราะเขากับบุญคำก็ไม่ได้แพร่พรายให้ใครรู้มาก่อนเลยถึงเรื่องตะเคียนใหญ่ต้นนั้น

นี่มันแปลว่า อำนาจลี้ลับชนิดหนึ่งได้แผ่เงาเข้ามาคุกคามเล่นงานคณะของเขาเข้าแล้วหรือ

มันจะเป็นไปได้อย่างไร?

สำหรับตัวเขาเองสาบานได้ว่าขณะที่หลับอยู่นั้น เป็นการหลับอย่างปกติสุขที่สุด ไม่ฝันอะไรแม้แต่สักอย่างเดียวด้วยซ้ำ แต่ก็ต้องมาตกใจสะดุ้งตื่นอยู่หลายครั้งเพราะคนเหล่านี้

จ้องมองไปยังเงาตะคุ่มของกลุ่มโหดหินอันเป็นเพิงพักของคณะนายจ้างเห็นสงบเงียบเชียบเป็นดุษณีภาพ นั้นแสดงว่าทุกคนคงจะหลับสนิทโดยไม่มีอะไรแผ้วพานเข้าไปรบกวนรบกวน ช่วยทำให้ใจชื้นขึ้นเล็กน้อย

ขณะนั้นเอง ชะรอยจะได้ยินเสียงพูดกันแหวอยู่รอบตัวตาเฒ่าบุญคำก็ตื่นลุกขึ้นนั่งโดยเร็ว

“เฮ้ย! นั่นมันเกิดอะไรกันขึ้น”

แกร้องถามขึ้นรวมๆ

“ไม่ก็อึดใจ พวกนั้นก็ช่วยกันเล่าความให้บุญคำฟัง โดยตลอด ตาพรานเฒ่าแห่งเขาอิมครีมนันอวสุโสที่สุดในกลุ่ม พรานพื้นเมืองแลไปสบตาพรานใหญ่ที่มองจับมาก่อนแล้ว แวบหนึ่ง

“พวกเอ็งแตกมาก ก็เลยฉันทมาก!”

แกพูดกลบเกลื่อน แล้วก็หัวร่อเหอะๆอยู่ในลำคอ

“ลูนอนหลับสบายดี ไม่ได้ฉันทร้ายอะไรอย่างพวกฉัน เลยรึ?” เกิดถาม

“ข้าก็ฉันทเหมือนกันวะ ฉันทว่านางฟ้าไม่นั่งผ้ามาชวนข้า เล่นไล่จับ แม่ะ! กำลังเพลินทีเดียว ข้าก็ตกใจตื่นขึ้นเพราะ เสียงพูดกันเป็นหมิ่นกึ่งของพวกเอ็ง”

“ทำไมฉันถึงไม่ฉันทอย่างลูนมั่งก็ไม่รู้...”

เส่ยคราง เกาหัวยิกๆ

“...ฉันมองไปเห็นแต่ผีเต็มป่าไปหมด ไ้้เกิดถูกขยอก
ไ้้ฉันมีตีนเท่าใบตาลมาเหยียบบอก ไ้้คะหยื่นข้างไล่แทง ส่างปา
เสือตัวเท่าม้าขบหัว นอนกันไม่ได้ทุกคน”

“อุย! พวกเอ็งนี่จะรวมหัวกันสร้างสถานการณ์ร้ายขึ้น
หรือยังไ้้วะ นอนๆกันเสียทีเถอะ ข้ากำลังหลับสบายก็เลยต้อง
พลอยตื่นขึ้นด้วย”

บุญคำเอ็ดตะโรขึ้นแล้วพูดจากลบเกลื่อนปลอบโยน
พวกนั้น รพินทร์ลุกขึ้นเดินออกมาจุดบุหรื้สูบอยู่ในงามมีดริม
ก้อนหินลูกหนึ่ง ตามองฝ่าสีด้าสนิทของป่าใหญ่ยามวิกาล
ออกไปด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก อย่างไรก็ตาม พลังจิต
ของเขายังคงกร้าวแข็งมันคงอยู่เหมือนเดิม บุญคำจัดว่าฉลาด
และเป็นผู้ใหญ่ได้คนหนึ่งที่ยพยายามพูดลบเกลื่อนปลอบขวัญ
พวกนั้นโดยไม่ผลสมโรงด้วย แต่สายตาของแกที่มองมาสบเขา
รพินทร์ย่อมจะอ่านได้ชัดว่าอะไรเป็นความรู้สึกภายในของ
พรานเฒ่า แม้ปากแกจะพูดไปอีกอย่างหนึ่ง

ครู่หนึ่งบุญคำก็ตามเข้ามาหยุดยืนอยู่ใกล้ๆเขา

“เอาเรื่องแล้วไหมละนาย เห็นจะไม่สนุกแน่...”

แกกระซิบกับเขาเบาที่สุด

“เชื่อเถิดน่าจะไม่มีอะไรหรอก พวกนั้นฝันไปเองแท้ๆ มันเป็นเรื่องบังเอิญ ที่ฉันกับบุญคำไม่เห็นเป็นอย่างพวกนั้นเลย”

เขาพูดน้ำเสียงปกติ ตบแขนพรานเผ่าหัวใจ แกถอนใจ
เฮือก

“ใครบอกนายล่ะว่าบุญคำไม่ได้เป็นอย่างพวกนั้น บุญคำ
ไม่อยากพูดให้มันขวัญเสียกันไปใหญ่”

“อ้าว! ไหนบอกว่าฝันเห็นนางฟ้าแก้ผ้า...”

“โธ่! นาย บุญคำพูดหลอกพวกมันไปนั่นเอง บุญคำฝันว่า
ถูกธรณีสูบ กำลังจะมิดหัวอยู่แล้ว นายเป็นคนจับมือบุญคำजूได้
แล้วก็ถูกดูดลงไปอีกคน บุญคำร้องจนสุดเสียงพอตื่นใจตื่น
เพราะได้ยินเสียงพูดแซ่ดของไอ้พวกนั้น นายไม่ได้ฝันร้าย
อะไรบ้างเลยอะ?”

“ฉันนอนหลับสบายที่สุด ไม่ได้ฝันอะไรสักอย่างไม่ว่าร้าย
หรือดี แต่ต้องตื่นบ่อยเพราะไอ้พวกนั้นทำเหตุขึ้น ว่าแต่บุญคำ
บอกให้พวกนั้นรู้หรือเปล่าเรื่องต้นตะเคียน”

“สาบานก็ได้ นาย บุญคำไม่ได้พูดกับใครเลยตามที่นายสั่ง บุญคำบอกแล้วนายก็ไม่เชื่อ คินนี่มันกวนพวกเราทั้งคินห์แหละ”

พรานใหญ่บ้วนปากไปที่พักนอนของนายจ้างที่สงบเงียบอยู่

“เจ้านายของเรานอนกันได้สบาย ไม่เห็นเขาตื่นขึ้น โวยวายอลหม่านเหมือนพวกเราเลย ไปบอกให้พวกนั้นนอนเสียเถอะ แล้วบุญคำก็นอนให้หลับด้วย ตั้งสติสวดมนต์ให้ดี อย่าปล่อยให้ผีร้ายมันเข้ามาอีก”

“บุญคำบอกให้มันนอน แต่พวกมันไม่ยอมนอนกันอีก จะนั่งกันจนสว่างเลย เห็นมันบอกกันเป็นเสียงเดียวว่า พอจะหลับที่ไรเป็นเจอผีทุกที สำหรับบุญคำเองนะไม่เป็นไรหรอก นาย”

รพินทร์สายตาไปรอบ ๆ บริเวณอีกครั้ง แล้วมาชะงัก จับนั่งอยู่ที่กองไฟเล็ก ๆ ซึ่งกำลังมอดแดง ห่างออกไปทางหนึ่ง ซึ่งติดกับร้านยางเนื้อ เงามตะคุ่มของแสงฉายผุดหนึ่งผุดนอนอยู่ตรงนั้น ต่อมาก็เห็นใส่ฟันเข้าไปในกอง ชะโงกไปเป้าให้เปลวไฟลุกติดขึ้น แล้วหมุนตัวเปลี่ยนทิศทางนอนเอาหัวหันเข้าหากองไฟ ปลายตีนหันออกราวป่า

เขามองอยู่ครู่จึงเดินตรงเข้าไปโดยมีบุญคำตามหลัง
มาด้วย ร่างนั้นผุดลุกขึ้นหนึ่งอีกครั้ง มองมาด้วยสายตาแฝงความ
กระวนกระวายบางประการที่ซ่อนเร้นอยู่ลึก

“รู้สึกว่าจะนอนไม่เป็นสุขอยู่เหมือนกันนะแงซาย
มีอะไรผิดปกติหรือ?”

คนใช้ชาวตงหัวเราะเสียงพิกลอยู่ในลำคอ

“ผู้กองล่ะครับ รู้สึกมีอะไรผิดปกติบ้างหรือเปล่า?”

“ฉันถามแก ไม่ใช่ให้แกย้อนถามฉัน!”

แงซายหัวเราะเบาๆอีกครั้ง ลุกขึ้นยืนปิดตัวจนกระดุกกลั่น
ตามองออกไปยังความมืดมนของป่ารอบนอก

“ผู้กองจะต้องรู้ดีเท่าๆกับผมและคนอื่นๆนั่นแหละ แม้ว่า
มันจะไม่ได้บังเกิดขึ้นกับตัวผู้กองเอง...”

“หมายความว่ายังไง?”

“อำนาจลึกลับอันแรงกล้าชนิดหนึ่งมันแฝงอยู่ในเงามืด
รอบตัวเราทุกคนในขณะนี้อย่างประสจร์ร้าย ผมสัมผัสกับ

อำนาจของมันมาตั้งแต่ตะวันตกดินแล้ว แรกก็คิดว่าเล็ดลมไม่ปกติ แต่มาแน่ใจเอาชั่วโมงที่แล้วมานี้เอง ผู้กอง สิ่งที่ไม่ดีสำหรับเรา ผู้กองเป็นหัวหน้าของพวกเราทุกคนเตรียมรับมือหรือแก้ไขเถอะ มันเอาเราแน่”

“เอ็งนั่นแหละ ไอ้ตัวดี แกซาย นี่เอ็งรู้ตัวแล้วสิว่ามันเกิดขึ้นเพราะอะไร?”

บุญคำกระซิบมาเร็วปรือ ตาลุกโพล่ง

แกซายหัวเราะห้าว ๆ อยู่ในลำคอเช่นนั้น

“ฉันไม่ได้เจตนา ลุงคำ และก็ไม่ได้รู้ตัวเลยจนกระทั่งเมื่อชั่วโมงที่แล้วมานี้แหละ...”

แล้วแกซายก็หันไปทางพรานใหญ่

“...ถ้าผู้กองอนุญาต ผมจะขอไปที่ตะเคียนใหญ่ต้นนั้นตามลำพังเดี๋ยวนี บางทีอะไร ๆ อาจดีขึ้น”

“แกจะไปทำไม?”

เขาถามโดยเร็ว ขมวดคิ้ว อดไม่ได้ที่จะขลุ่ยขึ้นมา

“ผมก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าผมจะไปทำไม แต่รู้สิว่า
นั่นเป็นความต้องการของหล่อน”

“หล่อนนะใคร?”

แงชายชักไหล่ ยิ้มในลักษณะแหยกเขี้ยว

“ผมก็ไม่ทราบอีกเหมือนกัน แม้ในขณะนี้ผมก็มองเห็น
อยู่นะผู้กอง...”

พร้อมกับเสียงพูดแผ่วเบาเหมือนจะกล่าวกับตนเอง
แงชายจึงออกไปในเงามืดอันน่าสะพรึงกลัวของไพรทึบ
กลางราตรีดำสนิทซึ่งดูเหมือนจะเต็มไปด้วยสรรพสิ่งที่แอบแฝง
ซ่อนเงาอยู่ แล้วบ้วนปากไปที่เงาตะคุ่มของไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง
ปลายลำห้วยเบื้องล่าง

“นั่นไงล่ะ หล่อนยืนอยู่ที่นั่น สูงเทียมยอดสะเดาแดง
ดาราวิกกับคบไฟได้ บรืวารแวดล้อมเต็มไปหมด กระจายอยู่รอบ
ปางพักของเราเรากับทหารสักหนึ่งกองพัน เมื่อแรกกลับตาเห็น
แต่เดี๋ยวนี้ลึมสองตาอยู่นี้ก็ยังเห็น ผมไม่ทราบเหมือนกันว่า
ผู้กองกับลุงคำจะเห็นอย่างผมด้วยหรือเปล่า”

เสียงบุญคำอุทานอะไรออกมาคำหนึ่งแทบจะกระโดดโหยง
รพินทร์หน้าเครียดขมลงในทันทีนั้น

“แกไม่สบายไปเสียแล้ว แงชาย!”

“ผมสบายดีผู้กอง...”

แงชายตอบด้วยน้ำเสียงเรื้อยๆ เป็นปกติ ตายังจับจ้องที่
เป้าหมายเดิมเช่นนั้น เหมือนจะดูอะไรสักอย่างในความมืด

“อาจเป็นไปได้ที่ใครสักคนหนึ่งมองเห็นอะไรสักอย่าง
หนึ่งในขณะที่คนอื่นไม่เห็น ให้ผมออกไปเถอะผู้กอง”

“เอ็งขึ้นออกไปพื้นที่ข้างล่างไว้ เ็งก็ตายहांเท่านั้น!”

บุญคำร้อง

แงชายหันกลับมาจ้องหน้าบุญคำกับพรานใหญ่อีกครั้ง
ยิ้มนั้นประกาศความกล้าหาญและเด็ดเดี่ยว

“ฉันไม่หวังว่ามันจะเกิดอะไรขึ้นกับฉัน ลุงคำ บางที
หล่อนอาจต้องการอะไรจากฉันและช่วยให้พวกเราทุกคน

ปลอดภัยขึ้นก็ได้ ลักษณะของหล่อนไม่ใช่สิ่งที่ร้ายอะไร
จนเกินไปนัก แต่เกรี้ยวกราดขึงใจที่ฉันบังเอิญไปล่วงเกินเข้า”

“หยุดเพื่อเสียที่แวงซาย แล้วไม่ต้องนอนตรงนี้อีกต่อไป
เข้าไปรวมกลุ่มกับพวกเราโน่น!”

รพินทร์ตัดบทมาอย่างเฉียบขาด แล้วหัวเราะเสียง
กระซก กล่าวต่อมาว่า

“เออละ ให้มันรู้ไปว่าจะเกิดอะไรขึ้น”

แวงซายถอนใจลึก ก้มศีรษะลงนิดหนึ่งอย่างรับคำสั่งเขา
โดยเคร่งครัด ฉวยได้ไฟเฟลและท่อของประจำตัว ขยับจะเดิน
เข้าไปที่กองไฟกลางอันมีพวกพรานพื้นเมืองนั่งชุมนุมคุยกันอยู่
ไม่เป็นอันหลับอันนอน

ทันใดนั้นเองทั้งรพินทร์ บุญคำ และแวงซายก็สะดุ้งขึ้น
สุดตัว ยืนชะงักนิ่งเหมือนถูกสาปให้เป็นหินไปชั่วขณะ

ปรากฏเสียงตุ้มสนั่นลงมากลางร้านยางเนื้อ ไม้ที่ก่อเป็น
ร้านไว้พร้อมทั้งเนื้อกวางรมควันอยู่ถล่มลงมาหากองไฟเบื้องล่าง
ที่คุเป็นถ่านแดงกระจายว่อน

ก้อนหินขนาดมะพร้าวห้าวเชื่องๆ ลูกหนึ่งเป็นต้นเหตุอันนี้ มันจะลอยมาจากทางใดก็เหลือที่จะบอกได้ถูก และบัดนี้กระเด็น กลิ้งขลุๆ ด้วยอำนาจแรงเหวี่ยงกลิ้งมาหยุดอยู่ตรงหน้าของ จอมพราน อีกห้าหกคนที่นั่งอยู่ยังกองไฟกลางลานก็พลอยสะดุ้ง หันขวับมาพร้อมกัน

ฝ่ามืออันเย็นเฉียบของบุญคำจับแขนเขาไว้บีบแน่น พร้อมกับเสียงพูดที่แทบไม่ผ่านลำคอออกมา

“ซัดหรือยัง...นาย...น้ำมันของจริงเสียแล้ว...”

“เฉยๆ ไว้บุญคำ อย่าอะอะอะไรไป”

เขากระซิบตอบโดยเร็ว ส่งไฟกราดออกไปยังราวป่า ด้านนั้นอย่างระมัดระวัง พร้อมกับไรเฟิลที่พร้อมอยู่ในมือ แงซายก็ช่วยส่งค้นหาอีกคนหนึ่ง อีกห้าคนที่นั่งล้อมกันอยู่ที่ กองไฟกลางพากันแผ่นฮือตรงเข้ามาสมทบอย่างตื่นตกใจ แต่ไม่มีใครปริปากคำใดขึ้นทั้งสิ้น นอกจากตาที่เบิกโพลงพากัน สอดสายสายตาไปรอบๆ อย่างหวาดระแวง

ปารอบด้านสดึงเป็นดุษณี ไม่มีวีแววเลยว่าก้อนหิน เชื่องลูกนั้นปลิวมาจากไหน พรานใหญ่ก็ตรึมฝีปากแน่น

เดินช้าๆตรงเข้าไปที่หินก้อนนั้นแล้วใช้เท้าเขี่ยดู มันเป็นหิน
ภูเขาธรรมดาที่เห็นกลิ้งกลาดเกลื่อนอยู่ทั่วๆบริเวณแถวนั้น
นั่นเอง ครั้นแล้วก่อนที่จะตัดสินใจอย่างไรภูก็ปรากฏเสียง
ก้อนหินระดมขว้างปาเข้ามาอีกราวกับจะเกิดขึ้นจากน้ำมือ
มนุษย์ ก้อนเล็กขนาดเท่ากำปั้นก้อนหนึ่งปลิวเข้ามากระทบ
โขดหินใหญ่ที่เขายืนอยู่ใกล้ๆโดยแรง แล้วแตกเป็นสะเก็ด
กระจายดังเผียะแฉลบไปกับพื้นดิน และไล่ๆกันกับที่รพิินทร์
กระโดดหลบ อีกหลายก้อนขนาดต่างๆก็ลอยละลือเข้ามาราวกับ
ห่าฝน บางก้อนมีขนาดใหญ่เท่าครกต้ำน้ำพริก ภูเข้าก็มีหวัง
คอหัก

“ระวัง หลบเร็ว!!”

เขาตะโกนออกมาสุดเสียง ฟุ้งตัวปราดเข้ากำบังอยู่ริม
โขดหินลูกหนึ่ง ทุกคนก็แตกฮือกันออกไปอย่างตื่นตระหนก
เหลือที่จะกล่าว คะหยิ่นร้องออกมาไม่เป็นภาษาอย่างหมดสติ
ด้วยความกลัว แล่นถลาไม่รู้ทิศทางจะเผ่นออกนอกบริเวณ
บุญคำก็โวยวายต บัดชาเจ้าอดีตนักเลงโตหล่มซ้างล้มกลิ้งลง
แล้วกระโจนเข้าตะครุบกดคอไว้ ร้องบอกเสียงหลง

“อยู่กับที่กะหยิ่น ชีนวึงออกนอกปางพักมึงตายแน่”

เพชรพระอุมา ตอน จอมผีดิบมันตรัย เล่ม 9

prism
ปรีธ

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964 , 4947 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   **@amarinbooks**   **Prism Publishing**

ฉบับพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ปรีธมี มิถุนายน 2568

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8016-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)